

Białystok, dnia 20 września 2021 r.

dr hab. Mirosław Wincenciak
Wydział Prawa
Uniwersytet w Białymstoku

Recenzja

osiągnięć naukowych doktora Jakuba Henryka Szlachetki, w tym monografii naukowej pt. *Normatywny model samorządu metropolitalnego*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2020, ss. 419.

Wykonując uchwałę nr 41/2021 Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Gdańskiego z dnia 30 czerwca 2021 r. powołującą mnie w charakterze recenzenta w skład komisji habilitacyjnej w sprawie przeprowadzenia postępowania w przedmiocie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego doktorowi Jakubowi Henrykowi Szlachetce, przedkładałam recenzję osiągnięć naukowych Habilitanta oraz jego aktywności naukowej.

1. Podstawowe dane o Habilitancie

Doktor Jakub Henryk Szlachetko ukończył studia prawnicze w 2010 r. uzyskując tytuł zawodowy magistra prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego, a w dniu 11 maja 2015 r. na Wydziale Prawa i Administracji tegoż Uniwersytetu uzyskał stopień doktora nauk prawnych w oparciu o rozprawę „*Udział podmiotów spoza systemu administracji publicznej w stanowieniu aktów prawa miejscowego przez organy jednostek samorządu terytorialnego*”, przygotowaną pod kierownictwem naukowym dra hab., prof. UG Tomasza Bąkowskiego.

Od 1 października 2010 r. do 30 września 2017 r. Habilitant był zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Administracyjnego, a w okresie od 1 października 2017 r. do 30 września 2020 r. na stanowisku adiunkta w Katedrze Geografii Społeczno-Ekonomicznej Wydziału Oceanografii i Geografii Uniwersytetu Gdańskiego. Od 1 października 2020 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Postępowania Administracyjnego i Sądowoadministracyjnego na ww. Uniwersytecie. Należy też dodać, że od 17 października 2018 r. Habilitant pełni funkcję Prezesa Zarządu Instytutu Metropolitalnego.

2. Informacje o obowiązujących przepisach prawa na dzień wszczęcia postępowania w sprawie o nadanie stopnia doktora habilitowanego, w tym obowiązujących kryteriach oceny

Do przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2020 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (dalej: ustawa), w tym art. 219 tego aktu prawnego.

Zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. a) ustawy stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która posiadając stopień doktora, ma w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a.

Ponadto habilitant powinien wykazywać się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej, co wynika wprost z art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy.

3. Ocena osiągnięcia naukowego, o którym stanowi art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy

Osiągnięciem naukowym wskazanym przez Habilitanta jako podlegające ocenie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy, jest monografia naukowa pt. *Normatywny model samorządu metropolitalnego*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2020, ss. 419. Podkreślenia wymaga nie tylko niewątpliwie nowatorskość, ale jednocześnie aktualność tematu, istotnego zarówno w obszarze teorii, jak też praktyki, co wiąże się przede wszystkim z obowiązywaniem ustawy metropolitalnej dla aglomeracji śląskiej. Niewątpliwie więc Habilitant trafnie dokonał wyboru tematu.

Monografia przedstawia wyniki badań nad modelem samorządu metropolitalnego. Habilitant skonstruował model normatywny samorządu metropolitalnego, odwołując się także do badań i ustaleń na temat samorządu metropolitalnego prezentowanych w innych obszarach nauki.

Przeprowadzenie badań w przedstawionym wyżej zakresie wymagało odpowiedniego przygotowania pola badawczego, co też Habilitant w sposób konsekwentny czynił od pierwszego rozdziału monografii.

Rozdział pierwszy ma w zasadzie charakter przygotowawczy do docelowych rozważań. Habilitant przedstawia i omawia aparaturę pojęciową dotyczącą: korporacji prawa publicznego, samorządu terytorialnego, metropolii i samorządu metropolitalnego. Trafnie przyjmuje, że

rozważania o normatywnym modelu samorządu metropolitalnego należy zacząć od rozumienia istoty samorządu terytorialnego, jego podstawowych funkcji i cech. Skoro samorząd metropolitalny jest, czy też może być jedną ze struktur w ramach samorządu terytorialnego, to wydaje się oczywiste, że poszukiwanie modelu musi być rozpoczęte od podstaw, czyli od elementów konstytutywnych samorządu terytorialnego.

W rozdziale drugim, zatytułowanym: „Uzasadnienie samorządu metropolitalnego”, intencją Habilitanta było przedstawienie argumentów, które mają przemawiać za tworzeniem samorządu metropolitalnego także z perspektywy innych nauk i dyscyplin. Jak zauważa Autor: „Dostarcza ich nauka prawa, polityki i administracji, zarządzania, urbanistyki, geografii społeczno-ekonomicznej, ekonomii. Zostaną one przywołane i syntetycznie w dalszej części pracy” (s. 66). W tej części pracy Habilitant pisze o: budowaniu tożsamości metropolitalnej; interesie metropolitalnym jako nowej kategorii interesu publicznego; prawie do samorządu terytorialnego; znaczeniu samorządu metropolitalnego dla rozwoju społeczno-gospodarczego; usprawnieniu procesu wykonywania zadań publicznych; suburbanizacji i jej kosztach społeczno-ekonomicznych; efekcie aglomeracji oraz efekcie gapowicza.

W omawianym rozdziale Habilitant podjął się zadania niełatwego, bo przedstawienia argumentów na rzecz tworzenia samorządu metropolitalnego z perspektywy ustaleń i badań przedstawicieli także innych nauk. Trzeba zauważyć, że Habilitant ma dobre przygotowanie warsztatowe do tego, aby wielopłaszczyznowo przedstawić to zagadnienie, oprócz bowiem magisterium i doktoratu z zakresu nauk prawnych jest również magistrem geografii społeczno-ekonomicznej, gospodarki przestrzennej, a także uzyskał tytuł licencjata nauk administracyjnych.

Jako tylko prawnik i historyk ośmielam się jednak zwrócić uwagę, że nie wszystkie przedstawione w rozdziale drugim ustalenia przedstawicieli innych nauk można uznać za argumenty na rzecz tworzenia samorządu metropolitalnego. Na przykład w podrozdziale dotyczącym budowania tożsamości metropolitalnej Habilitant sam zauważa, że jest to problematyka jeszcze świeża i brakuje badań (s. 70-71). Dalej stwierdza: „Jednakże, pomimo ich braku, pewne jest, że nauka (za rzeczywistością) dostrzega nową kategorię tożsamości człowieka, oraz również, że jest ona rozwojowa i perspektywiczna – i jest to istotne w procesie uzasadniania samorządu metropolitalnego”. Jako laik w tych obszarach nauk społecznych uważam jednak, że tzw. tożsamość metropolitalna może być przede wszystkim „konsekwencją” istnienia samorządu metropolitalnego. Może być więc postrzegana jako „produkt” istnienia samorządu metropolitalnego, a nie jako czynnik kreujący czy też uzasadniający utworzenie samorządu metropolitalnego. Ponadto wydaje się, że owa tożsamość

może się ukształtować, o ile stworzony samorząd metropolitalny nie będzie trwale dysfunkcyjny i będzie spełniał oczekiwania wspólnoty lokalnej. W każdym razie Habilitant nie wykazał na podstawie badań przedstawicieli innych nauk, by tożsamość metropolitalna mogła być jedną z przesłanek pozaprawnych tworzenia samorządu metropolitalnego.

W podrozdziale zatytułowanym „Interes metropolitalny jako nowa kategoria interesu publicznego” Autor, odwołując się do bogatego dorobku doktryny prawa administracyjnego, trafnie charakteryzuje pojęcie interesu publicznego i zauważa, że wymaga ono ciągłej redefinicji. Następnie stwierdza, że poczynione rozważania dają asumpt do sformułowania tezy, zgodnie z którą spośród różnych postaci rodzajowych interesu publicznego należy wyróżnić także interes metropolitalny. Lektura tej części pracy dostarcza pewnego niedosytu. Oczekiwałem, że Habilitant, zgodnie z zapowiedzią na wstępie tego rozdziału, na podstawie wartości i zasad systemu prawa, w tym prawa ustrojowego, będzie wykazywał, że w interesie publicznym jest istnienie i funkcjonowanie samorządu metropolitalnego. Tymczasem w tej części rozważań – wbrew zapowiedziom we wstępie rozdziału – przyjmuje się niejako za pewnik twierdzenie, według którego samorząd metropolitalny jest optymalnym rozwiązaniem normatywnym w odniesieniu do obszarów wielkomiejskich i mocno zurbanizowanych. Może i tak jest, ale tego rodzaju konkluzja wydaje się w tym miejscu pracy przedwczesna, bo Autor nie przedstawił jeszcze modelu i jego uwarunkowań.

Zgodzić się należy z Habilitantem, że samorząd metropolitalny może być istotnym elementem rozwoju społeczno-gospodarczego, a także powodować usprawnienie wykonywania zadań publicznych. Należałoby może jedynie mocniej zaakcentować, że warunkiem sukcesu samorządu metropolitalnego jest między innymi jego odpowiednia konstrukcja prawna, czyli wyposażenia tego organizmu w „skrojone na miarę” zadania, kompetencje i źródła finansowania.

W dalszej części tego rozdziału Habilitant pisze bardzo interesująco o zjawisku suburbanizacji i jego kosztach. Podzielałam pogląd Autora, że panaceum na ten problem jest reforma systemu planowania przestrzennego i przeniesienie kompetencji planistycznych, przynajmniej w zakresie planowania infrastruktury ogólnodostępnej, z poziomu gmin na poziom metropolitalny.

W rozdziale trzecim dr Szlachetko przedstawił rozwiązania prawne dotyczące genezy i rozwoju samorządu metropolitalnego w Polsce, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Autor uzasadnił kryterium wyboru państw, odwołując się do typizacji bazującej na swoistych modelach samorządowych. Takie uzasadnienie wyboru państw wydaje się wystarczające. Przedstawienie

modelu normatywnego samorządu metropolitalnego w Polsce, bo tak rozumiem zamysł Autora, wymagało poszukiwań i analizy rozwiązań prawnych w innych systemach prawa, zwłaszcza z obszaru UE, w którym Polska funkcjonuje. Kryterium wyróżnienia przyjętych do porównania systemów prawnych przy złożonej i wielkowiastkowej normatywnie konstrukcji prawnej samorządu metropolitalnego, a jednocześnie chyba podobnym systemie wartości w sferze administrowania i funkcji samorządu terytorialnego w tych krajach, sprawiają, że kryterium wyodrębnienia mogło sprowadzać się do modeli samorządów. Logiczną kontynuacją rozważań zawartych w rozdziale trzecim jest rozdział czwarty, w którym omówiono organizacyjne i funkcjonalne modele samorządu metropolitalnego. Autor przedstawia typologię modeli samorządu metropolitalnego, a posługując się metodą studium wybranych przypadków opisuje: Górnośląsko-Zagłębiowską Metropolię, Miasto stołeczne Warszawa, Lyon, Nowy York, Obszar Metropolitalny Gdańsk-Gdynia-Sopot, Hanower, Toronto, Kopenhagę, Związek Regionalny Ruhry.

Ciekawy oraz rozbudowany jest rozdział piąty monografii. Można nawet odnieść wrażenie, że jest to jej kluczowa część. Rozdział ten zawiera aż 161 stron. Otóż w tej części monografii Autor omawia prawne uwarunkowania samorządu metropolitalnego. Ten rozdział może mieć kluczowe znaczenie dla osób, które chcą poznać i zrozumieć istotę samorządu metropolitalnego. Wskazany rozdział pracy, bogaty zawartością czysto merytoryczną stanowi zasadniczą podwalinę do przeprowadzenia badań w zakresie modelu samorządu metropolitalnego. Rozważania we wskazanym zakresie mają także istotny walor praktyczny. Autor przedstawia międzynarodowe i unijne uwarunkowania samorządu metropolitalnego, następnie swoje rozważania odnosi do konstytucyjnych zasad ustrojowych. Dalej przedstawia ustawowe uwarunkowania samorządu metropolitalnego i w ramach tych rozważań wyróżnia: zadania samorządu metropolitalnego, pojęcie obszaru metropolitalnego oraz konstrukcje prawne i formy organizacyjne samorządu terytorialnego. Jak wskazuje Habilitant we wstępie do tego rozdziału, analiza w nim zawarta ma wykazać, że w świetle obowiązującego prawa, a zwłaszcza konstytucyjnych zasad ustrojowych, samorząd metropolitalny jest uzasadniony i dopuszczalny także w innych formach organizacyjnych.

Lektura tego rozdziału, jak i całego dorobku Habilitanta, nasuwa wrażenie, że Autor jest wielkim entuzjastą samorządu metropolitalnego. Habilitant zasadnie twierdzi, że Konstytucja RP nie stanowi przeszkody do ustanowienia ogniwa w ramach j.s.t. jakim jest samorząd metropolitalny. Wydaje się jednak, że w tej części pracy należałoby przeanalizować również inne konstytucyjne zasady i wartości, odnoszące się w jakimś sensie do „ceny” samorządu metropolitalnego, jak na przykład: zasadę zrównoważonego rozwoju czy zasadę

sprawiedliwości społecznej. Wiadomo, że duże organizmy urbanistyczne mogą stymulować rozwój społeczny i gospodarczy, ale też mogą generować wielkie koszty, zwłaszcza w sferze infrastruktury i dostępu do usług publicznych, o czym Autor pisał, a które mogą okazać się niewspółmiernie wysokie do korzyści wynikających z tworzenia czy stymulowania nowych organizmów samorządowych. Rodzi się więc pytanie, na które odpowiedź musi być złożona i na pewno obwarowana różnymi zastrzeżeniami, a ten rozdział monografii nie byłby chyba najlepszym miejscem na udzielenie odpowiedzi: jakie są koszty funkcjonowania samorządu metropolitalnego i czy stymulowanie jego rozwoju siłą rzeczy nie odbywałoby się kosztem małych organizmów samorządowych lub całego państwa. Wydaje się, że szersza analiza zasad i wartości konstytucyjnych dałaby pełniejszy obraz prawnych uwarunkowań samorządu metropolitalnego.

Zwieńczenie pracy stanowi rozdział szósty zatytułowany: „Prototypowanie samorządu terytorialnego”. Jak wskazuje Habilitant w uwagach wstępnych do tego rozdziału, jego celem jest zaprezentowanie prawnej koncepcji samorządu metropolitalnego w postaci kilkudziesięciu tez – postulatów *de lege ferenda*. Poglądy Autora zostały wyrażone w odniesieniu do następujących zagadnień problemowych: Założenia krajowej polityki metropolitalnej. Zakres działania i zadania samorządu metropolitalnego, Identyfikacja i delimitacja metropolii, Konstrukcja prawna samorządu metropolitalnego, Demokracja metropolitalna, Źródła finansowania działalności samorządu metropolitalnego. Bardzo wysoko oceniam ten rozdział. Świadczy on o dojrzałości naukowej Autora i niewątpliwym znawstwie problematyki samorządu metropolitalnego.

Monografię kończy Podsumowanie, w którym Habilitant rzeczowo uszeregował swoje dotychczasowe rozważania.

Szczegółowa analiza przedstawionej przez dra J. Szlachetkę monografii pozwala jednoznacznie stwierdzić, że stanowi ona znaczny wkład w rozwój dyscypliny – nauki prawne. Po pierwsze, jest to monografia, która wypełniła dotąd słabo opracowaną kartę nauki, dotyczącą problematyki samorządu metropolitalnego. Po drugie, monografia ma charakter kompleksowy, wyczerpujący, wnikliwy a zarazem wielowątkowy. Taka ocena jest w pewnym sensie konsekwencją tematu pracy oraz jej struktury wewnętrznej. Habilitant sam sobie wyznaczył wysoką poprzeczkę, nie ograniczył się bowiem wyłącznie do aspektów normatywnych problematyki samorządu metropolitalnego, ale zdecydowanie „urozmaicił” pole badawcze, szukając odpowiedzi w oparciu o dorobek innych nauk. Habilitant krok po kroku (rozdział po rozdziale) konsekwentnie zrealizował postawione założenia, a na koniec dokonał tego, co stanowi o istocie wyznaczonego procesu badawczego, a mianowicie przedstawił wnioski *de le*

ferenda w zakresie samorządu metropolitalnego. Po trzecie, monografia stanowi dzieło rzetelne metodologicznie oraz merytorycznie. Argumentacja oraz prezentowane poglądy są dogłębne i przekonujące, a sądy wyważone. Szczególnie trzeba podkreślić i docenić bardzo klarowne przedstawienie metod badawczych w monografii, jak i w autoreferacie. Po czwarte, monografia potwierdza bardzo dużą wiedzę i doświadczenie Habilitanta, który problematyką samorządu metropolitalnego zajmował się już wcześniej, między innymi przy okazji uchwalenia pierwszej ustawy metropolitalnej w Polsce. Po piąte, nie budzi zastrzeżeń warsztat badawczy oraz język, którym posługuje się Autor. Po szóste, obszerność literatury naukowej oraz sposób jej wykorzystania w monografii potwierdza tylko pełne zaangażowanie jej Autora w proces badawczy oraz świadczy o bardzo dobrej orientacji w piśmiennictwie związanym z tematyką podjętą w monografii.

4. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych (publikacji)

Niezależnie od problematyki modelu normatywnego samorządu metropolitalnego, której dotyczyła monografia poddana ocenie w punkcie 3 tej recenzji, zainteresowania badawcze dra Jakuba Szlachetki skupiały się również na innych obszarach usytuowanych w prawie administracyjnym, w tym na:

- organizacji i funkcjonowaniu samorządu terytorialnego, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów metropolitalnych,
- udziale społeczeństwa w kształtowaniu i prowadzeniu polityki publicznej,
- planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w tym przestrzennych aspektach rewitalizacji.

Z dostarczonej dokumentacji wynika, że dorobek Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych jest bogaty. Doktor Szlachetko jest autorem trzech monografii, w tym doktoratu, a ponadto monografii, której jest współautorem z Panią Katarzyną Szlachetko. Ponadto jego dorobek obejmuje: rozdziały w monografiach, komentarze, artykuły, redakcje prac zbiorowych, glosy, hasła w leksykonie, recenzje. W zestawie są również prace współautorskie. Z przedłożonej przez Habilitanta informacji wynika, że po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych napisał On 21 artykułów naukowych oraz 27 rozdziałów w monografiach naukowych. Ponadto wygłosił ponad 30 referatów na konferencjach naukowych lub artystycznych.

Jeśli chodzi o pierwszy ze wskazanych przez Habilitanta obszarów badawczych, to w zasadzie jest on dopełnieniem problematyki przedstawionej w monografii w punkcie drugim. Na przykład artykuł pt. „*Tezy do ustawy o samorządzie metropolitalnym. Przyczynek do dyskusji o brakującej reformie*”, Samorząd Terytorialny 1-2/2021, stanowi w istocie

streszczenie monografii habilitacyjnej (zwłaszcza rozdziału szóstego), o czym Autor informuje w przypisie pierwszym do tego artykułu.

Wysoko oceniam drugi z obszarów badawczych, dotyczący udziału społeczeństwa w kształtowaniu i prowadzeniu polityki publicznej. Jak wskazuje sam Habilitant, w działalności badawczej koncentruje się on zarówno na partycypacji obywateli, jak i podmiotów eksperckich (think tanków). Wartościową i świadcząca o dojrzałości naukowej badacza jest monografia dra Szlachetki, pt. *Partycypacja społeczna w lokalnej polityce przestrzennej*, Warszawa 2017 (w autoreferacie błędnie podano tytuł: *Partycypacja społeczna w miejscowym planowaniu przestrzennym*) stanowiąca swoiste dopełnienie rozważań zawartych w rozprawie doktorskiej. Monografia ma charakter kompleksowy, wyczerpujący, wnikliwy a zarazem wielowątkowy. Praca składa się z pięciu rozdziałów. Za szczególnie cenne uważam rozważania zawarte w rozdziale czwartym, dotyczące form partycypacji społecznej w polityce przestrzennej. Monografia stanowi dzieło rzetelne metodologicznie oraz merytorycznie. Argumentacja oraz prezentowane poglądy są dogłębne i wyważone. Praca ta potwierdza bardzo dużą wiedzę i doświadczenie Habilitanta w obszarze partycypacji społecznej. Warsztat badawczy nie budzi zastrzeżeń, a język, którym posługuje się Autor jest jasny. Obszerność literatury naukowej oraz sposób jej wykorzystania w monografii potwierdza dojrzałość naukową Habilitanta.

Również wysoko oceniam trzeci z nurtów badawczych wskazany przez Habilitanta, a dotyczący planowania i zagospodarowania przestrzennego, w tym przestrzennych aspektów rewitalizacji. Z lektury publikacji Autora przebija erudycja, fachowość i wyważenie sądów. Widać, że Habilitant ma nie tylko solidne przygotowanie prawnicze, ale również analizuje problemy polityki przestrzennej okiem administratywisty dostrzegającego aspekt skuteczności działania aparatu administracyjnego w sferze polityki przestrzennej.

Kandydat swoje prace naukowe publikował w szeregu czasopism, w tym między innymi w: „Przeglądzie Naukowym Disputatio”, „Samorządzie Terytorialnym”, „Kwartalniku Prawo Budowlane”, „Przeglądzie Planistycznym” oraz w innych.

Podsumowując tę część osiągnięć naukowych dra J. Szlachetki, należy dojść do wniosku, że dorobek ten ma charakter znaczący. Publikacje są przemyślane, zaś ich powstaniu zawsze przyświecał narzucony przez Kandydata cel badawczy. Przemyślana jest również tematyka tych publikacji, gdyż Kandydat sięga przede wszystkim do tematów trudnych i aktualnych. Stąd często publikacje Habilitanta są przedmiotem odwołań oraz cytowań, zarówno w praktyce, w tym również sądowej, jak też w rodzimej nauce.

Wysoko należy ocenić parametry punktowe publikacji dra Jakuba Szlachetki (za okres po uzyskaniu stopnia doktora). Otóż wartość punktowa jego publikacji wynosi łącznie 913

punktów. Ponadto wskaźnik cytowania według Google Scholar wynosi 77 cytowań. Dane z indeksu Hirscha: 4.

W konkluzji stwierdzam, że dorobek Habilitanta poddany ocenie w tym punkcie recenzji, czyli dorobek bez monografii habilitacyjnej, zasługuje na wysokie uznanie jako stanowiący znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej - nauki prawne. Należy też podkreślić, że dorobek Kandydata jest znany w środowisku i cytowany przez badaczy. Sam zaś Habilitant jest rozpoznawalny w środowisku naukowym jako uczestnik dyskusji naukowej.

5. Ocena istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej

Zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy habilitant powinien wykazywać się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Doktor J. Szlachetko brał udział w licznych konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych z zakresu prawa administracyjnego. Udział w tych konferencjach zawsze był aktywny (referat albo głos w dyskusji). Ponadto Kandydat w 2019 r. odbył staż naukowy w Katedrze Prawa Administracyjnego i Samorządu Terytorialnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących naukę

Z przedłożonej dokumentacji wynika, że w ramach działalności dydaktycznej na Wydziale Prawa i Administracji, a także na Wydziale Oceanografii i Geografii UG Habilitant prowadził i prowadzi zajęcia z następujących przedmiotów: Prawo administracyjne (wykłady i ćwiczenia), Prawoznawstwo (wykład), Teoria prawa administracyjnego (wykład), Podstawy prawa i postępowania administracyjnego (wykład), Prawo zagospodarowania przestrzeni (wykład), Proces inwestycyjno-budowlany (wykład), Legislacja administracyjna (wykład), Kontrola administracji (wykład), Zarządzanie w administracji publicznej (wykład), Społeczne uwarunkowania działalności gospodarczej (wykład).

Doktor J. Szlachetko jest również autorem lub współautorem kilkudziesięciu publikacji o charakterze praktycznym i dydaktycznym poświęconych tematyce prawa administracyjnego.

Habilitant wykazał się również osiągnięciami w działalności organizacyjnej. Jest pełnomocnikiem Rektora Uniwersytetu Gdańskiego ds. debaty publicznej. Pełnił funkcję kierownika Studiów Podyplomowych „Współzarządzanie Rozwojem Miast i Gmin”, był senatorem Uniwersytetu Gdańskiego (2016-2017) reprezentującym pracowników

niesamodzielnym. Jest również redaktorem naczelnym czasopisma „Ad Astra” oraz członkiem rady naukowej „Przeglądu Naukowego Disputatio”. Oprócz zajęć na Uniwersytecie Gdańskim brał udział w zespołach eksperckich, m. in.: Pomorskiej Wojewódzkiej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej, Zespole ds. aktualizacji Krajowej Polityki Miejskiej przy Ministrze Funduszu i Polityki Regionalnej.

7. Konkluzje

Dotychczasowe uwagi i spostrzeżenia uprawniają do wniosku, że zarówno przedłożona monografia naukowa pt. *Normatywny model samorządu metropolitalnego*, jak i pozostałe osiągnięcia naukowe zasługują na wysoką ocenę. Stanowią one znaczny wkład w rozwój dyscypliny – nauki prawne, zaś dr Jakub Henryk Szlachetko wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni.

W związku z powyższym zasadne jest nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie - nauki prawne. Wnoszę zatem o dopuszczenie dra Jakuba Szlachetki do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

